

Sextonde söndagen under året

I dagens evangelium möter vi de två systrarna Marta och Maria som tillhörde Jesu närmaste vänner. Sedan en tid tillbaka har de tillsammans med sin bror Lasarus fått en gemensam firningsdag, den 27 juli, i den universella kyrkan. Så viktiga är dessa tre syskon, som påminner oss om att också Jesus hade behov av mänsklig vänskap och stöd. När Gud blir människa blir han sann och äkta människa, som visar oss på att vi alla behöver varandra som vänner. Inte minst i vår individualistiska tid är vänskap något stort och viktigt. Tillsammans med Marta, Maria och Lasarus får vi också bli Jesu nära vänner. De kan lära oss att växa in i denna djupa förtrolighet med Jesus, som gör att vi alltid kan känna oss trygga och förvissade om Guds kärlek som kommit oss ännu närmare sedan han blivit människa i Jesus Kristus. Vi får se på hela kyrkan som Jesu vänkrets, där vi alla hjälper varandra att växa in i en allt djupare förtrolighet med Jesus.

”Maria har valt det som är bäst och det skall inte tas ifrån henne” (Luk 10:42). Maria brukar ses om en representant och symbolfigur för det kontemplativa livet. Hon sitter vid Jesu fötter och lyssnar uppmärksamt till hans ord. Det är något vi alla behöver göra. Stillheten i Jesu närvaro och lyssnandet till hans ord är en omistlig del av vårt kristna liv. I kyrkan finns det alltid vissa som har det som sin enda och stora livsuppgift. *Unum necessarium* – bara en sak behövs, ett är nödvändigt, det enda nödvändiga - brukar man säga, eftersom det är så vi övar in det som skall vara vårt eviga liv. Redan här på jorden får vi i stillhet och tystnad öva in den tillbedjan och lovsång som skall bli fulländad i det eviga livet. Maria hjälper oss att hitta tid och möjlighet för detta mitt i vardagens vanliga liv. Maria kan hjälpa oss alla att bli mer bedjande människor, som finner vår stora glädje i att lova och prisa Gud.

Samtidigt vet vi att inte alla är så överförtjusta när vi blir kvar för länge i bönen. Marias syster Marta blir förargad och skvallrar för Jesus: ”Herre, bryr du dig inte om att min syster låter mig ensam ordna med allt? Säg till henne att hjälpa till” (Luk 10:40). Marta retar upp sig på sin kära syster. Det är ingen ovanlighet syskon emellan. Men Jesus återför henne till ordningen och försöker få henne att förstå att hon inte skall oroa och bekymra sig för så mycket. Jesus vill lära henne och oss den heliga bekymmerslöshet som gör att vi kan lita på honom och ständigt förtrösta på hans försyn. Samtidigt vet vi att Jesus uppskattade Marta för hennes kärleksfulla omsorger.

Man brukar ibland skilja på typiska Maria- och Marta-själar. Vissa har en mer aktiv och apostolisk, ja, karitativ kallelse i kyrkan och i världen. Andra har en mer kontemplativ inriktning. Samtidigt behöver vi både Maria och Marta för att hitta balans och harmoni i vårt kristna liv. Den heliga Teresa av Avila säger att vi i vårt

inre måste förena Maria och Marta, så att vi kan vara nära Jesus i den stilla delen av verkligheten liksom i det brusande livet. Maria och Marta måste gå ihop inom oss och också i våra gemenskaper, i kyrkan som helhet och enhet.

Därför behöver vi alla Andens hjälp så att vi hittar denna djupa inre enhet inom oss mellan Maria och Marta. Detsamma gäller för församlingen och kyrkan i stort. Därför bad vi också i kollektbönen: ”Skänk oss allt mera av din Andes gåvor, så att vi brinner av tro, hopp och kärlek och aldrig tröttnas i din tjänst”. Dessa tre teologala dygder utgör vårt inre organ som ständigt inriktar oss på mötet med den levande Herren och gör oss i stånd att leva djupt förenade med honom både i bön och arbete, både i glädje och sorg. ”Kristus finns hos er, hoppet om härligheten” (Kol 1:27), skriver Paulus. Genom Andens gåvor inspireras vi allt mera att efterfölja Jesus i allt vad vi gör samtidigt som vi blir kvar i bönen djupa och ständiga gemenskap med honom. Då kan ingenting rubba oss i vår förtröstan och tillit till honom. Ingen oro och inga bekymmer kan komma emellan och ta ifrån oss detta enda nödvändiga.

Paulus vill också hjälpa oss att bevara denna djupa Kristus-förening i livets alla ofrånkomliga motgångar och lidanden. ”Nu gläder jag mig att få lida för er. Vad som ännu fattas i Kristi lidanden, det lider jag i mitt eget kött, för hans kropp, som är kyrkan” (Kol 1:24). Lidandet får en helt annan betydelse och mening när vi ser på det i detta ljus. Genom sitt lidande på korset har Jesus försonat och frälst oss. Han har fullbordat frälsningens mysterium. Men samtidigt är han så djupt förenad med oss alla som är lemmar i hans kropp, kyrkan, att han fortsätter att lida genom och i oss till tidens slut. Vi är genom vårt dop infogade i hans mystiska kropp och får delta i hans frälsningsbringade lidande för världen genom våra egna lidanden. Här ser vi till fullo att vi är ett med Jesus och att han ständigt är med oss i alla våra svårigheter och lidanden. Vi får komplettera det som fattas i hans lidande på jorden. Ja, det låter otroligt, men det är vad vår tro säger oss. Han är så djupt förenad med oss att vi får dela hans lidande genom det vi lider. Vi får offra våra lidanden i förening med honom för kyrkan, för världens räddning. Det är något vi måste komma ihåg när vi övermannas och tyngs ner av lidande och prövningar.

Det är då vi måste komma ihåg Martas och Marias bror Lasarus, som Jesus älskade så högt att han uppväckte honom till livet. Det kan hjälpa oss att komma ihåg att döden aldrig har sista ordet. Den uppståndne Herren vill att vi skall få dela hans uppståndelse likaväl som vi får dela hans lidande och död. Vi tillhör Jesus i liv och i död, i sorg och i lidande. Ingenting kan skilja oss från hans kärlek, bara vi håller fast vid honom och klamrar oss fast vid hans heliga kors, när livet är som tyngst. Då kan vi gå fram trygga genom livet fram till det nya och eviga liv som han har öppnat för alla som tror, älskar och hoppas på honom.